

men det er en Forandring, jeg ikke lægger stor Vægt paa.

I § 5 er der en meget vigtig Forandring, som angaar Forflyttelse. Bestemmelsen med Hensyn til Kravet om Præsteløftet er uforandret, men der er foretaget en Ændring, som er omtalt af tidligere Talere her, idet man ikke opretholder 60 Aars Alderen som Grænse. Jeg tror ikke, det vil faa stor praktisk Betydning, da Menighederne jo neppe i stort Omfang vil sende Bud efter Mænd over 60 Aar. Men i alt Fald er det ganske naturligt, at man saa indsætter en Klausul med Hensyn til Pensionsretten. Det er dog maaske tvivlsomt, om den vil faa praktisk Betydning; for hvis det virkelig drejer sig om Folk, som har været veltjente, vil det formodentlig gaa saaledes, at naar Tiden for deres Afsked kommer, faar de alligevel en eller anden Form for Pension. Dog havde det maaske været heldigere, om man havde opretholdt den gamle Bestemmelse.

Men det vigtigste her er unægtelig dette, at man har fraveget det Princip, som Loven af 1922 havde med Hensyn til Forflyttelse af de Mænd, som omhandlede i den daværende § 2, og ganske særlig med Hensyn til de Mænd, som ikke er Akademikere. Ministeren havde foreslaaet, at disse Mænd efter 8 Aars Virksomhed kunde søge Embede andetsteds, naar der forelaa Anbefaling fra Biskoppen i det Stift, hvor Vedkommende var ansat, og i det Stift, hvor Vedkommende søgte hen. Man har i Landstinget strøget Kravet om Anbefaling af Biskoppen i det Stift, hvor der søges hen, og har nedsat Aaremaalet fra 8 Aar til 7.

Det er en meget vigtig Forandring, og jeg anser absolut dette for det betænkeligste ved Lovforslaget. Jeg kunde forstaa det, hvis Forholdet var det, som den højtærede Kirkeminister synes at forudsætte, at disse Mænd var ekstraordinære Folk, Folk af en særlig fremragende aandelig Begavelse, Folk, der paa Forhaand kunde siges at være egnede til Arbejde et hvilket som helst Sted i den danske Folkekirke. Men naar Forudsætningen for deres Ansættelse udtrykkelig var denne, at det skulde være Mænd, der var knyttet til en ganske bestemt Menighed, at denne Menighed kendte dem og kunde vide, at den vilde kunne bruge dem, ja, saa forekommer det mig, at naar de skal et andet Sted hen, saa maa Betingelsen opretholdes ganske paa samme Maade.

Biskopperne har, efter hvad der er udtalt i det andet høje Ting, anbefalet, at der bliver en saadan Forflyttelsesret; jeg har ikke set disse Anbefalinger og maa, hvis

Lovforslaget skal i Udvalg, ønske at faa dem at se. Desuden foreligger der et Andragende fra de nuværende Ikke-Akademikere, der er kommet ind som Præster, om, at de maa faa en saadan Ret til at søge Forflyttelse. Mig forekommer det, at der er noget ulogisk i dette nu at bryde Princippet, og det forekommer mig fuldstændig berettiget, naar der er Tale om at give Adgang netop for jævne Folk, som egner sig til Arbejdet i den enkelte Menighed, at kræve, at der saa ogsaa skal være et lignende Begær fra den anden Menighed, for at de skal kunne forflyttes til en saadan. Men skulde der være Tale om Koncessioner, vil jeg da i hvert Fald mene, at det vil være absolut nødvendigt at opretholde med Hensyn til saadanne Folks Forflyttelse de Regler, som er indført i § 1 og i § 2, nemlig at der skal være Enighed i det Menighedsraad, som skal afgøre, om det vil indstille vedkommende.

Hvis dette Lovforslag kommer i Udvalg, er der Grund til at overveje dette Spørgsmaal meget nøje. Det er det eneste Punkt, hvor jeg er alvorlig betænkelig med Hensyn til Følgerne af dette Lovforslags Gennemførelse i den Form, hvori det foreligger fra Landstinget.

Med Hensyn til § 6 er der sket ikke saa ganske ringe Forandringer. For det første bortfalder Kravet om et Semesters Studier ved Pastoralseminariet for dem, der kommer fra Tyskland. Endvidere er der indført en Tilføjelse angaaende Stipendiefordelingen til de danske Teologer, naar der er Tale om Ansættelse i sprogblandede Menigheder, men det skal jeg ikke opholde mig ved.

I § 7 bestemmes, at Loven skal revideres om 5 Aar. Jeg kunde i og for sig ønske paa det Tidspunkt, vi nu er inde i, at man havde debatteret hele Spørgsmaalet saadan igennem, at man var klar over, hvilke Klasser man vilde give en stadig Adgang, og paa hvilke Betingelser man vilde give den, saaledes at Kirken ikke i Fremtiden skal staa overfor Forandringer ved Tilfældigheder, der mulig kan fremkomme ved de politiske Forhold, der kan foreligge om 5 Aar eller igen om 10 Aar. Det forekommer mig derfor, at Tiden er inde til at fastlægge Ordningen. Jeg maa paa den anden Side indrømme, at der kan ønskes Erfaringer, inden man skrider dertil; men der vilde være Grund til at lægge større Vægt paa dette, hvis man havde set, at den højtærede Minister havde været villig til at fremlægge de Erfaringer, man har gjort i de forløbne 5 Aar, saa man maaske kunde skønne noget mere over, hvilken Værdi saadanne Erfarin-